

Τα Δάκρυα της Μετανοίας

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Πεμπτουσία](#)· [Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Υπάρχουν κι άλλα δάκρυα, για τα οποία ευρύτατος λόγος γίνεται στην Αγία Γραφή. Είναι τα δάκρυα της μετανοίας.

Χωρίς αυτά θα ήταν αδύνατη η σωτηρία του ανθρώπου. Εύκολα κανείς γλιστράει στο κακό. Σκλαβώνεται από την αμαρτία. Ξεσχίζει την ψυχή του στα θανατηφόρα αγκάθια της. Και τότε ένα μέσο θεραπείας υπάρχει. Τα θερμά δάκρυα της αληθινής μετανοίας. Ο Δαβίδ αμάρτησε τόσο βαριά. Η μετάνοιά του όμως και τα ποτάμια των δακρύων του, τον έφεραν και πάλι στο Θεό. Αστείρευτες είχαν γίνει

των ματιών του οι βρύσες. «Λούσω καθ' ἐκάστην νύκτα τὴν κλίνην μου, ἐν δάκρυσί μου τὴν στρωμνὴν μου βρέξω»· ἔλεγε με βαθειά συντριβή (Ψαλμ. στ', 7). «ἐγενήθη μοι τὰ δάκρυσά μου ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτὸς...» (Ψαλμ. μα', 4). Οι ψαλμοὶ αυτοὶ τῆς μετανοίας τοῦ «καλλιπενθούς» Δαβὶδ ἐγίναν ἀριστοὶ βοηθοί, σωστοὶ ανελκυστήρες, για να σηκώνονται ἀπὸ τὰ βάραθρα τοῦ κακοῦ τόσες και τόσες πεσμένες ψυχές.

Θυμηθεῖτε τὸν Ἀπόστολο Πέτρο. Σε μια στιγμή αδυναμίας ἀρνήθηκε τρεῖς φορές τὸν Θεὸν Διδάσκαλό του. Συνέρχεται ὅμως. Μετανοεῖ. Συντρίβεται ἡ ψυχὴ του. «...καὶ ἐξεληθὼν ἔξω ἔκλαυσεν πικρῶς» (Ματθ. κστ', 75). Κλάψε λοιπὸν Πέτρε. Κλάψε, ἀφοῦ ὁ Θεὸς σου ἔδωσε «τὴν χάριν τῶν δακρύων» (Μ. Ἀθανάσιος). «Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐκλάψε πικρά για τὸ ἀμάρτημά του ἔχυσε περισσότερα δάκρυα ἀπὸ ὅσα εἶχε χύσει, ἀφοῦ ὑπῆρχε στὸν κόσμον αὐτό», ὅπως ἔλεγε ὁ Μωριάκ. Καὶ ὁ Παπῖνι προσθέτει: «Τὸ κλάμα τοῦ Πέτρου ξέπλυσε για πάντα τὸ στόμα, που ἀρνήθηκε». Αὐτὸ τὸ κλάμα εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τὸν ἀνεγνώρισε καὶ πάλι μαθητὴ Του. Καὶ ρωτᾷ ἓνας σύγχρονος ἐκκλησιαστικὸς συγγραφέας:» Ποιὰ ἦταν ἡ διαφορά τοῦ Ἰούδα ἀπὸ τὸν Πέτρο; Ὁ πρῶτος δὲν μπόρεσε να κλάψει· καὶ χάθηκε. Ὁ δεῦτερος ἐκλάψε καὶ σώθηκε».

Τὸ ἴδιο καὶ ἡ «αμαρτωλὸς» γυναίκα, τὴν ὁποία μας θυμίζει κάθε Μ. Τρίτη ἡ Ἐκκλησία μας. «...Κλαίουσα, ἤρξατο βρέχειν τοὺς πόδας Αὐτοῦ (τοῦ Χριστοῦ) τοῖς δάκρυσιν...» (Λουκ. ζ' 38). Με ἀπαράμιλλη τέχνη ἡ Κασσιανὴ ζωγραφίζει τὴν μετάνοια τῆς γυναίκας αὐτῆς. Στὸ στόμα τῆς βάζει τὰ λόγια ἐκεῖνα, που ἔχουν μείνει πλέον ἀθάνατα: «Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρύων...». Καὶ σε ἓνα ἄλλο τροπᾶριο τῆς ἀκολουθίας τῆς Μ. Τρίτης ἀκούμε: «μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης, ἡ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων». Καὶ ἔτσι ἡ πρῶτη ἀμαρτωλὴ λούζεται στὸ πνευματικὸ λουτρό τῶν δακρύων τῆς· σε πνευματικὲς πηγές. Καὶ γίνεται λευκὴ σαν τὸ κρίνον. Καθάρια σαν τὰ γάργαρα νερά.

«Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας εἶναι τὸ «δεῦτερο βάπτισμα τῆς ψυχῆς». Διδάσκουν οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Καὶ μιλᾶνε για τὸν «νιπτήρα τῆς ἀμαρτίας»· που εἶναι τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ τὰ δάκρυα. «Καὶ δάκρυον στάξαν ἰσοδυναμεῖ λουτρῶ παλλιγενεσίας καὶ ἐπανάγει τὴν χάριν...», ἔγραφε ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης. Στὰ δάκρυα καταφεύγουν τόσοι καὶ τόσοι, για να λευκανθοῦν ἀπὸ τὸ ρύπον τῆς ἀμαρτίας. «Δακρύων ὄμβρους» «προσάγουν» στὸ Νυμφίον Χριστό. Καὶ προσπαθοῦν «...δάκρυσιν ἐξαλεῖψαι...τῶν πταισμάτων τὸ χειρόγραφον...». «Ὅταν ἀμαρτήσεις βαριά, στείλε στὸ Θεὸ ὡς μεσιτεία τὰ καυτὰ σου δάκρυα» συμβουλεύει ὁ Ἅγιος Κυπριανός. Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μιλάει για τοὺς «προσκλαίοντας». Για τοὺς χριστιανούς, δηλαδὴ ἐκείνους, που ὅταν ἐπέφταν σε βαριά ἀμαρτήματα δὲν ἔμπαιναν μέσα στὸ ναό. Στεκόντουσαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα

και με θερμά δάκρυα παρακαλούσαν, όσους προχωρούσαν μέσα, να προσευχηθούν στο Θεό γι' αυτούς.

Και πόσα αλήθεια! Πόσα δεν κατορθώνονται με της μετανοίας τα ειλικρινή δάκρυα! Μεγάλη η δύναμή τους. «Παντοκράτορ Κύριε, οΐδα πόσα δύνανται τα δάκρυα» ψάλλει ο υμνωδός. «Ούδεμία έστί κακία, μη διαλυομένη τοΐς σωτηρίοις δάκρυσι τΐης μετανοίας». Γράφει ο όσιος Νείλος. Και ο Στηθάτος προσθέτει: «Τα δάκρυα της μετανοίας είναι σαν ποτάμι, που πλημμυρίζει και ξεθεμελιώνει όλα τα κάστρα της αμαρτίας». Είναι ένα ζεματιστό νερό-ένα άλλο «υγρό πυρ»- που κατακαίει το κακό και καθαρίζει την καρδιά. Ο Σατωβριάνδος παρέτεηρησε: «Χρειάζονται χρόνια μετανοίας, για να σβήσουμε ένα πταΐσμα μας από τη μνήμη των ανθρώπων. Για τον Θεό όμως αρκεί ένα και μόνο δάκρυ». «Πολύ το πύρ τΐης άμαρτίας και όλίγω δακρύω σβέννυται». Βεβαιώνει και ο Άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος. Και προσθέτει: Με τα δάκρυα της μετανοίας «...τό έκ τΐων άμαρτημάτων άφανΐζεται σκότος...». Και αλλού: «Ούδέν οΐτω συγκολλᾶ και ένοΐ τΐω Θεῶ, ώς τά τοιαΐτα δάκρυα». Δηλαδή× τίποτε δεν συγκολλάει με το Θεό, όσο της μετανοίας τα δάκρυα. Σε μια άλλη ομιλία του ο ιερός Χρυσόστομος ονομάζει τα δάκρυα της μετανοίας, φιλοσοφίας δάκρυα: «Ταΐτα φιλοσοφίας τά δάκρυα». Με αυτά εξαγιάζεται η ψυχή. Και «αν το δάκρυ είναι δείγμα υγείας για το μάτι, είναι όμως σημείο εξυγιάνσεως για την ψυχή». Και αν τα δάκρυα, που αναφέραμε στην αρχή, ανακουφίζουν τον άνθρωπο, τα δάκρυα της μετανοίας τον λυτρώνουν. Δάκρυα σωτήρια. Έχουν λοιπόν μεγάλη αξία. «Τα βουρκωμένα μάτια είναι τα ωραιότερα για το Χριστό», γράφει κάπου ο Γάλλος ποιητής Ροστάν. Είναι τα ευεργετικότερα για τον άνθρωπο. Και πολύτιμα μπροστά στο Θεό. «Ο ουρανός πανηγυρίζει περισσότερο για το δακρύβρεχτο πρόσωπο ενός αμαρτωλού, παρά για το λευκό ιμάτιο εκατό εναρέτων» λέγει ο Β. Ουγκώ. Και ο θείος Χρυσόστομος κήρυττε: «Ούδέν ήδιον όφθαλμΐων δεδακρυσμένων».

Μια Περσική παράδοση λέει τα εξής: Κατέβηκε κάποτε ένας Άγγελος στη γη. Για να βρει και να φέρει στον ουρανό ό,τι εκλεκτότερο υπάρχει σ' αυτή. Πρώτα έφερε μερικές σταγόνες από τον τίμιο ιδρώτα ενός γεωργού. Κατόπιν τα δάκρυα μιας πονεμένης μάνας, που έκλαιγε απαρηγόρητα στ προσκέφαλο του άρρωστου παιδιού της. Τέλος μερικές σταγόνες αίμα από ένα παλικάρι, που ξεψυχούσε στο πεδίο της μάχης. Τα είδε όλα αυτά ο Θεός με συμπάθεια. Αλλά υπάρχει και κάτι άλλο ακόμη πιο σπουδαίο, λέει στον Άγγελο. Άνοιξε εκείνος τα φτερά του και ξανακατέβηκε στη γη. Και ενώ συλλογιζόταν, ποιο άραγε να είναι το πολυτιμότερο πράγμα, άκουσε κάποιον, που έκλαιγε και έχυne πυκνά δάκρυα μετανοίας. Γρήγορα τα έφερε στον ουρανό. Α! μάλιστα, είπε ο Θεός. Αυτά τα δάκρυα είναι ό,τι πολυτιμότερο υπάρχει πάνω στη γη.

Απόσπασμα από το βιβλίο
«Δροσοσταλίδες της καρδιάς»,
επισκόπου Νικηφόρου,
Μητροπολίτου Λευκάδος και Ιθάκης

Πηγή: dakriametanoias.blogspot.ca